

Susan Wiggs

Szövevényes múlt

A *THE NEW YORK TIMES*
SIKERSZERZŐJE

*Susan
Wiggs*

SZÖVEVÉNYES
MÚLT

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készíteni és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Wiggs, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2020
A mű eredeti címe: *The Oysterville Sawing Circle*
HarperCollins Publishers LLC, New York, U. S. A.
• Magyarra fordította: Kaul Éva

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2020
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-995-5

- Borító: Barczag Andrea
- Kép: Shutterstock
- A szerző fotója: Susan Doupe

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020
• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.
• Felelős kiadó: dr. Bayer József
• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk
www.bookandwalk.hu

A túlélőknek

Előhang

Caroline Shelby a napfelkeltét megelőző legsötétebb órában érkezett meg Oysterville-be, a Washington állam távoli csücskében megbúvó városkába. A kis helység egy keskeny félsziget északi csúcsán helyezkedett el, amely egy behajlított mutatóujjra emlékeztetett, és elválasztotta a békés öblöt a háborgó Csendes-óceántól.

Hazaért.

Visszajött arra a helyre, amelyet örökre elhagyott. Ide húzta a szíve, és ide kötötték az emlékei – de a jövője nem itt van. Legalábbis eddig így gondolta. Ez a kaotikus, váratlan utazás megviselte az idegeit, és eltompította az érzékeit. Az utolsó pillanatban vette észre, hogy az út szélén megmozdul egy sötét árny, és hirtelen a kocsija elé veti magát.

Sikerült egy gyors kormánymozdulattal kikerülnie az úton átrohanó oposszumot, és nagyon remélte, hogy a hirtelen irányváltás nem ébresztette fel a gyerekeket. A visszapillantó tükörbe nézve megnyugodva látta, hogy alszanak. Álmodjatok, motyogta maga elé. Álmodjatok, amíg lehet.

A part menti úton ismerős látvány tárult a szeme elé, miközben áthaladt a félsziget legnagyobb városán, Long Beachen. Híres kaliforniai névkonával ellentétben, a Washington állambeli Long Beachnek csak egy sétánya és egy vidámparkja volt, valamint egy múzeuma, amely régi cirkuszok torzszülötteit mutatta be. Ezenkívül az érdeklődők megnézhettek egy furcsaságokból álló gyűjteményt, és megcsodálhatták például a világ legnagyobb serpenyőjét vagy egy szörfdeszka méretű, preparált borotvakagylót.

Most kisebb települések és keresztény nyári táborok mellett haladt el, miközben Oysterville felé tartott. A város a világ végén, ahol megállt az idő...

Annak idején így emlegették ezt a helyet a barátnőivel, és részben komolyan is gondolták. Sosem hitte volna, hogy végül itt fog kilyukadni.

Ahogy arra sem számított, hogy ideérve azt a férfit pillantja meg először, aki az első és egyetlen szerelme volt.

Will Jensent. Willem Karl Jensent.

Először látomásnak vélte, amikor felbukkant a félhomályban, és megvilágították az útkereszteződés fényei. Ilyenkor még senki sem közlekedik az utakon. Csak a vidrák portyáznak a kagylótenyésztő telepeken, és a mosómedvék meg az oposszumok kutatnak a kukákban.

Most mégis itt volt a férfi a maga százkilencven centis, verejtékben fürdő valóságában. A pólóján JENSEN felirat díszelgett, és a betűk visszaverték a reflektor fényét. Egy csapat kamasszal futott, akik a *Peninsula Mariners* mezét hordták. Caroline lassan haladt el mellettük, áttérve a szembejövő sávba, hogy nagy ívben kikerülje őket.

Will Jensen.

Az ő, Caroline kocsiját nem ismerheti, de biztosan elcsodálkozik a New York-i rendszám láttán. Egy ilyen kis városban a helybeliek észre szokták venni az ilyesmit. Ráadásul New York az ország másik végében van, és onnan nem szoktak idelátogatni az emberek. Caroline is már olyan régen elment innen, hogy teljesen idegennek érezte magát.

Milyen furcsa, hogy tíz év hallgatás után mindketten itt bukkannak fel, ahol minden elkezdődött! És ahol mindennek vége lett...

A város egyetlen közlekedési lámpája pirosra váltott, és amikor Caroline megállt, panaszos kiáltás hallatszott a kocsí hátsó részéből. A hang visszazökkentette a valóságba, és megzavarta kalandozó gondolatait. Flick és Addie jól tűrte a hosszú utat, valószínűleg azért, mert eltompította őket a sokk, a zavarodottság és a gyász. Most viszont elfogyott a gyerekek türelme.

– Éhes vagyok – nyafogta Flick, miután a hirtelen fékezés felébresztette.

Nem kellett volna megállnom annál az átkozott lámpánál, gondolta Caroline. Csak a hajnali

kocogók látták volna meg. Megint elfogta az aggodalom, de gyorsan megnyugtatta magát, hogy ő és a gyerekek biztonságban vannak. *Biztonságban.*

– Pisilnem kell – jelentette ki Addie. – *Most.*

Caroline a fogát csikorgatta. A visszapillantó tükörben látta, hogy Will közeledik feléjük a csapatával. Az út jobb oldalán álmosan pislogott a Bait & Switch szupermarket neontáblája: ÉJJEL-NAPPAL NYITVA. Akárcsak régen, amikor a barátnőivel idejöttek édességet és sárkányeregető madzagot venni. Mr. Espy, a tulajdonos azt állította magáról, hogy félig vámpír, miután évtizedeken át a pult mögött töltötte az éjszakáit.

Caroline behajtott a parkolóba, és megállt a bolt előtt. Egy összekötött újságcöveg hevert az ajtó előtt.

– Veszek neked valamit – szólt oda Flicknek. – Te meg elmehetsz a mosdóba – fordult Addie felé.

– Már késő – válaszolta a kislány halk, szégyenlős hangon. – Bepisiltem – ismerte be, és sírva fakadt.

– Fúj! Érzem a szagát! – kiáltott fel Flick, és ő is sírni kezdett.

Caroline összeszorította a száját, és kiszabadította a már üvöltő Addie-t a gyerekülésből.

– Mindjárt rendbe teszek, drágám – nyugtatta meg a kislányt, aztán a lepukkant kombi csomagtartójához lépett, és az egyik táskából előhalászott egy tiszta bugyit meg egy cicanadrágot.

– Anyát akarom! – szipogta Addie.

– Anya nincs itt – jelentette ki Flick. – Meghalt.

Addie újra zokogni kezdett.

– Sajnálom, drágám! – suttogta Caroline, pedig tudta, hogy ez az elcsépezt frázis nem fogja enyhíteni az ötéves gyerek gyászát. – Ezzel nem segítesz! – förmedt Flickre, és megfogta a kislány maszatos kezét. – Menjünk.

Amikor benyitott az üzletbe, az ajtó fölött megcsendült egy kis harang. Visszafordulva észrevette, hogy Flick az út felé rohan.

– Flick! – kiáltott fel Caroline. – Gyere vissza!

– Anyát akarom! – nyafogta Addie.

Caroline elengedte a kezét.

– Várj meg itt, és ne menj sehová. Vissza kell hoznom a bátyádat.

Flick gyorsabb volt a legtöbb hatévesnél, és már a félhomályos parkoló aszfaltján szedte a lábát. Néhány másodperc múlva elnyelte a sötétség, amint az üzlet mögött lévő áfonyaföldek felé rohant.

– Flick, gyere vissza! – kiáltott fel megint Caroline, és futni kezdett a fiú után. – Esküszöm, ha...

– Nocsak, nocsak! – szólalt meg egy mély férfihang. Sötét árnyék bukkant fel a fiú előtt, és elállta az útját.

Caroline odaért, és végtelen megkönnyebbülést érzett.

– Köszönöm – hadarta, és megragadta Flick kezét.

A gyerek kiszabadította magát Caroline szorításából.

– Engedj! – tiltakozott hevesen.

– Flick...

Will Jensen a fiú elé guggolt. Közel hajolt hozzá, és a szemébe nézett.

– Flicknek hívnak?

A fiú zihálva vette a levegőt, és nem válaszolt. Gyanakodva méregette az idegen felnőttest.

– Jensen edző vagyok – mutatkozott be Will, és látszott rajta, hogy tud bánni a gyerekekkel. – Nagyon gyorsan futsz, Flick – ismerte el. – Talán egy napon a csapatom tagja leszel. Focistákkal és terepfutókkal foglalkozom. Minden reggel edzünk.

Flick alig észrevehetően bólintott.

– Oké – motyogta.

– Remek. Akkor ne feledkezz meg róla: a csapatban mindig jól jön egy gyors futó.

Caroline szóhoz sem tudott jutni, miközben Willt bámulta. Volt idő, amikor jól ismerte a válla formáját, a keze érintését, a hangja mély zengését.

Will felegyenesedett. Caroline megérezte a pillanatot, amikor a férfi felismerte. A teste megfeszült, barátságos arcán hirtelen megdöbbenés tükröződött, és összehúzta világoskék szemét.

– Helló, idegen! Visszatértél?

Helló, idegen...

Fiatalkorukban minden nyár elején így köszöntötte őt. Caroline a félszigeten nőtt fel, és sós víz keringett az ereiben, a lába pedig mindig homokos volt, és úgy nézett ki, mint a fahéjas fánk a szülei tengerparti éttermében. Will Jensen egyike volt a városból érkező elegáns, kivételezett helyzetű nyaralóvendégeknek, akik minden júniusban meglátogatták a tengerpartot.

Visszatértél?

Az üdvözlő szavakat most nem kísérte ragyogó mosoly, mint régen, amikor az újabb találkozás örömről árulkodott. Gyerekkorukban izgatottan várták az újabb közös kalandokat. Rohangásztak a parton, és sárkányt eregettek. Borotvakagylókra vadásztak a fövényben, miközben a hullámok a barnára sült lábukat nyaldosták. Érezték a fiatalkori vonzalom ébredését. Nézték a zöldes villanást, ahogy a nap lebukott az óceán látóhatára mögé. Történeteket meséltek egymásnak az uszadék fából rakott tábortűznél üldögélve.

Caroline most csak annyit mondott:

– Igen. Vissza. – Azzal megfogta Flick kezét, és a bolt felé fordult. – Gyere, keressük meg a hűgodat!

De a bolt bejárata üres volt. A kislányt nem látta sehol. Addie eltűnt.

– Hová ment? – kérdezte magától Caroline, és ide-oda forgatta a fejét, miközben megszaporázta a lépteit, és magával vonszolta Flicket. – Addie! – kiáltott fel idegesen. Aztán bedugta a fejét a boltba. Gyorsan végignézett a sorok között, de a kislány nem volt ott. A humorú biztonsági tükrök sem mutattak semmi mozgást. – Nem látta a kislányt? – kérdezte az álmos tekintetű eladót, aki a kasszánál üldögélt. Nem Mr. Espy volt, hanem egy túlsúlyos fiatalember, aki a mobilján játszott. – Ötéves, és félvér, mint a bátyja – hadarta Caroline, és Flickre mutatott.

– Eddie elveszett? – Flick gyorsan végignézett a sorok és polcok között.

Az eladó megvonta a vállát, és hátrasimította a haját az arcából.

– Nem láttam senkit.

– Itt hagytam az ajtóban, úgy harminc másodperccel ezelőtt. – Caroline szívét jeges rémület szorította össze. – Addie! – kiáltott fel megint. – Adeline Maria, hol vagy? Segítsen megkeresni – szólt oda a fiúnak. – Nem mehetett messzire.

Will, aki követte őket a boltba, verejtékező csapatához fordult.

– Menjete és keressétek meg! – adta ki a parancsot. – Egy Addie nevű kislányról van szó. Egy perce még itt volt. Gyerünk, mozgadjatok!

A fél tucat fiú szétszóródott, és kiáltozva elindult a sötétség felé.

Caroline megtalálta a tiszta nadrágot meg alsóneműt az ajtó mellett.

– Vécére kellett mennie. Azt mondtam neki, hogy várjon. Csak egy percre mentem el. – Caroline hangja remegett. – Istenem...

– Meg fogjuk találni. Nézd meg a boltban – javasolta Will.

Caroline felkapta a ruhákat, és a dzsekije zsebébe gyűrte.

– Maradj velem, Flick – parancsolt rá a fiúra. – Nem engedheted el a kezemet. Érted?

A kisfiú aranyos, kerek arca most komor volt, és a szemében rémület tükröződött.

– Addie elveszett! – siránkozott. – Nem akartam, hogy elvesszen.

– Egy perce még itt volt – motyogta Caroline. – Addie! Hová tűntél, édesem? – Végigmentek a sorok között, és megnézték az alsó meg a felső polcokat is. Az üzlet pontosan olyan volt, mint több évtizeddel korábban. A polcokon savanyú cukorkával és pillecukorral teli műanyag dobozok és zacskók sorakoztak. Mindenütt horgászfelszerelésekbe botlottak, és egy zajos hűtőládban jól megfértek egymás mellett a csalik meg a fagylaltok. A bolt most is árult dobozos leveseket,

meg panírkeverékeket az osztriga meg a hal sütéséhez. Egy tábla hirdette, milyen árucikkek származnak helyi termelőktől – pattogatni való kukorica, kenyér és tojás a Seaside farmról, és tej Smith tejüzeméből. Caroline anyja mindig a Bait & Switchbe küldte őket vásárolni – kenyérért, mogyoróvajért, vécépapírért, muffinformáért... Öt gyerek volt a házban, és valamiért mindig ide kellett szaladniuk.

Caroline módszeresen végignézett minden sort. Kétszer is bekukkantott a vécébe. Még a közönyös eladó is beszállt a keresésbe, és körbejárta a hátsó raktárt, de hiába.

Jóságos ég! Uramatyám! Még csak két hete vigyáz ezekre a gyerekekre, és az egyiküket máris elveszítette. Egy nyüzsgő manhattani városrészből, Hell's Kitchenből jöttek ide, az ország legkisebb településére, és Addie eltűnt.

Caroline előkotorta a mobilját a cipzáros zsebéből. Nincs térerő. Hát persze!

– Szükségem van a telefonra – hadarta, és felkapta az eladó telefonját a pultról. – Hívnom kell a 911-et.

A fiú megvonta a vállát. Ebben a pillanatban Will bedugta a fejét az ajtón.

– Megtaláltuk.

Caroline lába majdnem összecsuklott. Visszatette a telefont a helyére.

– Hol van? Nem esett baja?

A férfi biccentett, és magához intette Caroline-t, aki megkönnyebbülten megragadta Flick kezét, és követte Willt Angelique kocsijához – ami már talán az övé.

Lehajolt, és bekukucskált az ablakon. Addie összegömbölyödve aludt a hátsó ülésen, és a kedvenc játékát szorongatta a kezében, egy hosszú fekete hajú Wonder Woman babát. Caroline nagyot sóhajtott.

– Hála az égnek... Addie!

– Az egyik fiú észrevette – közölte Will.

Flick bemászott a kocsiba a másik ajtón, és bűnbánó arcot vágott.

Caroline egy pillanatra a kocsinak támaszkodott, és megpróbált újra nyugodtan lélegezni. Csak most jött rá, mennyire megviselte a pánikszerű menekülés, a végtelennek tűnő autótút, a lelkében kavargó félelmek és a borzalmas érzés, hogy elveszítette az uralmát az élete fölött. Nagyon ki volt merülve.

– Jól vagy? – érdeklődött Will.

A szavak újabb emléket idéztek fel Caroline fejében. A férfi tíz évvel korábban is ezt kérdezte tőle, aznap este, amikor minden széthullott. *Jól vagy?*

Nem. Egyáltalán nincs jól. De Caroline bólintott.

– Kösz a segítséget. Mondd meg a fiúknak is, hogy köszönöm.

– Rendben.

Annyi év eltelt, Will mégsem változott. Csak talán... még erősebb és határozottabb lett. Megedzette az élet. Magas, atletikus, szögletes állú, tipikus amerikai férfi, aki mindig kedvesen mosolyog. De a mosolya most nem volt szívből jövő.

– Gondolom... a szüleidhez tartasz.

– Várnak. – Caroline szíve összeszorult, ha a zűrös fogadtatásra gondolt. De az semmiség lesz ahhoz képest, ami elől menekül.

– Akkor jó. – A férfi megköszönte a torkát. Szemügyre vette a megviselt kocsit, a sietősen behajigált holmikat és a hátsó ülésen kuporgó kisgyerekeket. Aztán Caroline-ra nézett, és a szeme tele volt kérdésekkel. Ő azonban túlságosan kimerült volt, hogy bármit is válaszoljon neki.

A férfi azelőtt kitalálta minden gondolatát, ismerte minden hangulatát. De az már nagyon régen volt, egy olyan időszakban, amikor mindketten mások voltak, és más életet éltek. Will most már idegen. Egy idegen, akit sosem felejtett el.

A férfi a kocsik hátsó ajtajához lépett, ahol Caroline nyitva hagyta a tetejét. A pillantása végigsiklott a csomagtartó belsején. Kapkodva begyűrt táskák és ruhák. Ott volt a kincsként őrzött overlock varrógépe darabokra szedve, hogy beférjen. Mellettük a bedobozolt holmik.

– Tehát visszajöttél – állapította meg Will.

– Visszajöttem.

A férfi bekukucskált a kocs ablakán.

– A gyerekek...?

„Ne most!” – gondolta Caroline. A magyarázat túlságosan bonyolult, és nehéz lenne elmondani valakinek, akit már alig ismer. Most csak azt akarta, hogy minél előbb hazaérjen.

– Az enyémek – vetette oda, és beszállt a kocsiba.

ELSŐ RÉSZ

*Nincs a világon olyan probléma, amit ne lehetne sós vízzel – verejtékkal, könnyekkel
vagy a tengerrel – orvosolni.*

KAREN BLIXEN

New York
Divathét

A vasalógép sűrű gőzfelhőbe burkolta a színpad mögött lévő területet, ahol Caroline dolgozott. Mick Taylor csapatának néhány tagjával együtt még egyszer ellenőrizte és felcímkézte a fogasokra akasztott ruhákat. A sminklámpák, a reflektorok és a szűk helyen zsúfolódó testek kipárolgása felmelegítette a helyiséget.

Amikor egy menő dizájnner arra készül, hogy a nyilvánosság elé tárja a munkáit, mindig tapintható a levegőben a bemutató előtti izgalom és feszültség. Caroline imádta ezt a hangulatot, még a vele járó stresszt és drámát is. A mai esemény különösen izgalmas volt számára, mert Mick kollekciójában több modellje is szerepelni fog. Ez nem ugyanaz, mintha saját bemutatója lenne, de mindenképpen nagy lépést jelent abba az irányba. Rengeteget gürizett Micknek, de minden szabad percét arra szánta, hogy a saját kollekcióján dolgozzon. Feláldozta az ebédszüneteit, a társasági életét és az alvásidejét. Tele volt ambícióval, és mindent megtett a sikerért.

Ez a bemutató Mick Taylor számára is kulcsfontosságú. Az elmúlt szezonok során nem sikerült lenyűgöznie a divatkritikusokat és az influenszereket. A befektetők kezdtek aggódni. Az elegáns üzletek beszerzőit el kell kápráztatni. Mick és a kreatív igazgató csupa feszültség volt. Az egész divatvilág lélegzet-visszafojtva figyelte, hogy vissza tud-e jutni a csúcsra.

A csapat minden tagjának kiadták, hogy összpontosítson az úgynevezett „wow” faktorra, ami a tervezőt még nagyobb magasságokba emeli. Rilla Stein, a kreatív igazgató űzte-hajtotta a csapatot, és szinte már megszállott volt a lojalitása Mick iránt. Szinte mindenki félt tőle. Hegyes cicaszemüveget és bubigallért viselt, és úgy nézett ki, mint egy könyvtárosnő karikatúrája, de a dizájnstúdióban tüzet okádott, és egy vipera temperamentuma lakozott benne.

– Caroline, tudnál segíteni nekem? – kiáltott fel Daria, aki modell volt, de a terhessége miatt kihagyta ezt a szezont, és stylistként dolgozott. Egyszerű külsejével és domborodó pocakjával igencsak elütött Angelique-től, Mick kedvenc modelljétől, aki egy felfordított dobozon állt. Angelique lett a város legfelkapottabb modellje. Castingon sem kellett részt vennie. Mick egyszerűen kinevezte a múzsájának.

Sokan akartak vele dolgozni, mert jó volt a színpadi érzéke, és villámgyorsan változtatni tudott a külsején. Néha elég volt neki harminc másodperc az átalakuláshoz. Magasan ülő arccsontja, dús ajka és az alig észrevehető rés az első két foga között különlegessé tette az arcát. Nagy szemében titkok rejtőztek. Daria merész színekkel sminkelte ki, és szélfúttá frizurát csinált neki, ami kihangsúlyozta a modell vonásait. Akik nem ismerték Angelique-et, azt hitték, hogy van benne valami ijesztő, és ez a tulajdonság riasztotta őket. Caroline-nak azonban ő volt az egyik legjobb barátnője a városban. Egyáltalán nem félt tőle, inkább inspirálónak találta.

Orson Maynard, a *Page Six* riportere, aki civilben divatblogger volt, bemutatta a legújabb gyakornokát, Becky Barrow-t Angelique-nek.

– Az egyik posztomon dolgozik, és nagyon szeretett volna találkozni veled – kezdte a beszélgetést Orson.

– Akkor teljesült a kívánsága. – Angelique arca ellágyult, miközben kezét fogott Beckyvel, aki imádó tekintettel nézett rá. Angelique-nek sok rajongója volt a divatvilágban. Mick fedezte fel a hazájában, Haitin, amikor a sziget egyik festői tengerpartján fotózott. A híres dizájnerről köztudott volt, hogy szeret harmadik világbeli országokba utazni és helybéli tehetségeket alkalmazni a divatfotózásain. Még humanitárius díjakat is nyert a szegény térségek megsegítéséért.

– Bizonyára nagyon izgatott voltál, amikor Mick felfedezett – lelkenedett Becky. – Annyira szeretném hallani, hogyan történt! És nem baj, ha közben felvétel készítek?

Angelique bólintott. Mindig hasznos, ha megemlítik a nevét egy nevesebb blogban.

– Ja, igen. De ez a történet egyáltalán nem olyan különleges. Tizenhat éves voltam, és teljesen zöldfülű. Persze azt hittem, hogy már mindent tudok, és nagyon lelkes voltam. Haitin vannak a világ legszebb tengerpartjai. Valahányszor meghallottam, hogy fotózás lesz Port-au-Prince környékén, rögtön odamentem, és igyekeztem hasznossá tenni magam. Elvállaltam minden lóti-futi feladatot, és közben szivacsként szívtam magamba a tudást. Megtanultam szépen járni és pózolni. Ellestem a frizurakészítés és a sminkelés fortélyait. Aztán már komolyabb munkákat kértem. Bármit. Cipekedést, beszerzést, ügyintézés és fordítást. Mert az Amerikából érkezőknek mindig szükségük volt tolmácsra.

– És Mick Taylor ekkor fedezett fel, ugye? – kérdezte Becky ábrándos arccal.

– A „felfedezés” nem a megfelelő szó rá. Észrevett egy fotózáson, amikor még túl fiatal voltam ahhoz, hogy dolgozzam. Egy évvel később megint meglátott egy másik fotózáson. Akkor már megvolt a fiam, Francis, aki most hatéves. Igen, tinédzser anya voltam – tette hozzá Angelique.

– Csodálatos anya vagy, és Flick fantasztikus gyerek – jegyezte meg Daria.

– Egy évre rá megszületett Addie, és New Yorkba tudtunk jönni.

– Mick megváltoztatta az életedet.

– A változásról jut eszembe... – Orson oldalba bökte Caroline-t. – Hallottam, hogy a saját kreációiddal beneveztél a *Feltörekvő tehetségek* programba.

– Igen – ismerte be Caroline, és igyekezett könnyed hangon beszélni, pedig nagyon izgatott volt a lehetőség miatt. Most Beckyhez fordult. – Ezt ne írd meg a blogodban. Nem ez az első megmérettetésem, és „sötét ló”-nak számítok a szakmában.

– Tehát máskor is bemutattál már?

– Többször is.

A *Feltörekvő tehetségek* programot egy neves dizájnerekből álló konzorcium pénzelte, azzal a céllal, hogy új, tehetséges művészeket támogasson. Ez volt a New York-i divatvilág legrangosabb tehetségkutatója. A divat szaktekintélyei több tervező munkáját is megtekintették. A nyertesnek lehetősége nyílik arra, hogy a kollekciója bemutatásra kerüljön a szezon legnagyobb divatbemutóján.

Ha a ruhák lenyűgözik a megfelelő embereket, akkor ez egy sikeres karrier kezdetét jelentheti.

– Öt perc! – hangzott fel az egyik asszisztens kiáltása.

– A bemutató után majd megkeresünk – nyugtatta meg Orson Beckyt. – És befejezheted a sztorit.

A helyiségben még izgatottabb lett a hangulat. Caroline kritikus szemmel végignézett a saját tervezésű, merész fazonú, szövött anyagból készült ruhán. A ruhához tartozott egy mexikói *sarape*, vagyis vállkendő, amelyet egy indiai szári anyagából nyert fonalból készített. Rilla tiltakozását fejezte ki a szövött ruhadarabok ellen, de Caroline nem hátrált meg. Most szemügyre vette Angelique-et az elkészült frizurájával és sminkjével, és örült, hogy kitartott az elképzelése mellett. A látvány lenyűgöző, már-már túlvilági volt. A ruha remek nyitánya lesz a bemutatónak.

– Olyan vagy, mint egy megvalósult álom – jegyezte meg Caroline. – Az emberek padlót fognak, ha meglátnak.

Angelique halkan felnevetett.

– Nem szeretnék balesetet okozni, *chérie*. – Azzal felszegte az állát, és lejött az emelvényről, hogy néhány próbálépést tegyen.

– Bámulatos! – suttogta Caroline. – Tananyag lehetnél a *Hogyan haladjunk el az exünk mellett az utcán* című tanfolyamon. – Kicsit habozott, majd így folytatta: – Az exedről jut eszembe... Mi a helyzet Romannel?

Néhány hete Angelique szerelmes lett. Roman Blake, egy nagy sportszergyártó cég modellje, tökéletes választásnak bizonyult. Iszonyúan jóképű volt, lenyűgöző tetkókkal rendelkezett, és a rövidre borotvált frizurája még jobban kihangsúlyozta markáns vonásait. Ráadásul az ágyban is brillírozott, legalábbis Angelique szerint. Caroline csak néhányszor találkozott vele, de ijesztőnek találta a hideg pillantását és a szűkszavúságát. Egy hete szakítottak Angelique-kel.

Angelique kreol nyelven mormolt valamit, amit nem kellett lefordítani.

– Szerintem most már valaki más problémája – tette hozzá.

– És te? – érdeklődött Caroline. – Te jól vagy?

– Remekül – jelentette ki Angelique, és megpördült. A vállkendő szárnyként lebegett utána a levegőben. – És azt hiszem, tudom, mihez kezdenék ebben a fantasztikus ruhában, ha most nem itt lennék.

Caroline meghökkent. Angelique-kel és Dariával közel álltak egymáshoz, de Angelique mindig nagyon tartózkodó volt a magánéletével kapcsolatban.

– Köszönöm – motyogta zavartan. – Tehát tetszik? Tényleg? – Caroline sosem bízott eléggé magában.

– Tényleg, *copine*. – Angelique elmosolyodott, és arcáról eltűnt a jellegzetes hűvösség, ami a védjegye volt.

– Nagyon hálás vagyok neked ezért a melóért – áradozott Caroline. Angelique mutatta be őt Rillának, és így kapott szerződést erre a munkára. – Ha valaha bármit tehetek érted...

– Nézzük csak... Feltölteni a bankszámlámat? Felnevelni a gyerekeimet? Találni nekem egy nagyobb lakást? – Angelique kinyújtotta a nyelvét. – Csak néhány apró szívesség.

– Majd igyekszem. – Caroline a saját soványka bankszámlájára meg a talpalatnyi lakására gondolt. Még ha akarná, akkor sem engedhetné meg magának, hogy gyerekei legyenek.

Angelique visszalépett az emelvényre, és egy kezítükkörrel ellenőrizte a sminkjét.

– Elég jutalom nekem, hogy viselhetem a ruháidat – jelentette ki, mire Caroline szívét elöntötte a hála.

– Minden tetszik ebben a modellben – rajongott Daria. – Fel fogja robbantani a show-t, majd meglátjátok.

– Kösz, Dar. – Caroline a két nőre pillantott. A szépség ikerszobrai, állapította meg magában.

– A mennyben van egy különleges hely a hűséges barátok számára. – Caroline végtelenül tisztelte azt a munkát, amelyet a barátnői modellként végeztek a kifutókon, de sosem érzett késztetést arra, hogy kövesse a példájukat. És az adottságai sem voltak meg hozzá.

A divat világa nagyon kemény, néha kifejezetten kegyetlen. Caroline ezt testközelből megtapasztalhatta. Láta, hogy a fiatal nők zsúfolt lakásokban élnek, és semmire sem elég a pénz, amit keresnek. Sokszor még a legsikeresebbek élete is csupa szenvedés volt. Étkezési zavarokkal küszködtek, kizsigerelték őket az ügynökségek, szexuális visszaélések áldozatai lettek, és gyötörte őket a magány.

Tervezőként egy kicsit mindig bántotta a lelkiismeret. Olyan iparágban dolgozott, amely nagyon rögzös és néha veszélyes úton indítja el a modelleket. De már a karrierje elején megfogadta, hogy nem követi a divatvilág legrosszabb gyakorlatait. Az ő alkotásai minden nőn jól állnak, nem csak egy XS-es méretű szupermodellen.

Izgalom támadt a helyiségben, amikor Mick végigrohant rajta, és még nagyobb feszültséget gerjesztett maga körül. A divatvilágban elfoglalt előkelő helye ellenére Mick teljesen jelentéktelen külsejű volt. Középkorú, pocakos férfi farmerban és egyszerű pólóban. Úgy nézett ki, mint egy nyájas nagybácsi. De a szeme... A világoskék szempárban olyan tűz lobogott, hogy az embert meglepte ennyi erő egy ilyen középsterű arcban.

Amikor felbukkant a divatvilágban, a médiának nagyon tetszett, hogy olyan élvonalbeli kreációkat hoz létre, amelyeknek egyes részletei a konfekcióban is megjelenhetnek. A kezdő dizájnerek, mint Caroline, tökéletes mentorként tekintettek rá. Bátorított, de nem követelt. Bírált, de nem becsmérelt. Caroline szeretett vele dolgozni, mert nagyon sokat tanult tőle. Ha most ránézett, nem gondolta volna, hogy a márkája ingatag lábakon áll, ő pedig nemrég jött ki egy kezelésről a rehabon.

Mick átvágott a zsúfolt helyiségen. Itt-ott megállt, hogy megjegyzést tegyen, vagy valamit megigazítson, miközben nyájas mosollyal üdvözölte a modelleket és a tervezőket. Rilla árnyékként követte, és ő is megigazított ezt-azt, de nem is igyekezett nyájas lenni.

– Nocsak, nocsak – jegyezte meg Mick, amikor Angelique-hez ért, aki még mindig az emelvényen

állt. Olyan volt, mint egy istennőszobor, miközben mereven előrenézett, és nem vett tudomást a tervező jelenlétéről. – Tehát ma ez lesz a bevezető modellünk.

Caroline visszafojtott lélegzettel várt, miközben Mick megvizsgálta a ruhát. Amikor a férfi hozzá fordult, majdnem elájult az izgalomtól.

– A te munkád? – kérdezte Mick.

– I-igen. Az... az enyém. – Ne dadogj, Caroline, róttá meg magát. Ismerd el!

Rilla a szája elé emelte a csíptetős mappáját, és halkán mondott valamit Micknek.

Mick bólintott.

Caroline majdnem félholt volt, mire a férfi megint ránézett. Valami rosszat csinált? Micknek nem tetszik a munkája? Az újrahasznosított szári túl merész ötlet volt? Mick másmilyen látvánnyal akarja kezdeni a bemutatóját?

Mick hallgatott, és a kreációt tanulmányozta. Caroline rengeteg órát töltött a tökéletesítésével. A férfi körbejárta Angelique-et, majd megint Caroline-hoz fordult.

– Ragyogó! – jelentette ki. – Mi is a neved?

– Caroline Shelby. – A lány végtelen megkönnyebbülést érzett.

– Szép munka, Ms. Shelby. – Mick felemelte a hüvelykujját, és továbbsietett.

– Igazítsd meg a hónalját! – adta ki a parancsot Rilla.

Caroline Dariához dőlt.

– Tetszik neki.

Daria adott neki egy pacsit.

– Tetszik neki.

– Segíts rájönni, mi a baja a hónaljának. – Caroline felemelte Angelique könyökét.

A modell összerezett és felszisszent.

– Jaj, ne haragudj! Felsértettelek? Benne maradt egy tű valahol? – Caroline félresöpörte a redőzött anyagot. Észrevette, hogy a szélét megfogta az elmaszatólódott alapozó. Felkapott egy vattakorongot, és dörzsölni kezdte. Ekkor látta meg a nagy véraláfutást Angelique bordáin, amely egészen a hónaljáig ért. – Hé, mi történt itt? Úristen, Daria! Látod ezt?

– Elég fájdalmasnak tűnik. – Daria összeráncolta a homlokát. – Ezt meg hogy csináltad, Ange?

– Ezt? – Angelique elhúzódott, és legyintett. – Megbotlottam, és leestem a lépcsőn. Néha nagyon ügyetlen vagyok.

Caroline szívét összeszorította az aggodalom.

– Nem vagy ügyetlen! – jelentette ki határozottan, és jelentőségteljes pillantást váltott Dariával, aki döbbsen arccal nézett vissza rá. – Te vagy a divatvilág egyik legkecsesebb modellje. Bántott valaki?

Elsietett mellettük egy asszisztens, csíptetős mappával a kezében és headsett a fején.

– Két perc! – szólt oda nekik.

– Mondtam, hogy elestem – morogta Angelique.

Caroline nem tudta, mit mondjon. A keze az esztől függetlenül dolgozott, és gyorsan átalakította a ruha hónalját, miközben alaposabban szemügyre vette barátnője csúnya véraláfutásait.

– Ez nem úgy néz ki. Mesélj, mi történt.

– Fejezd be azt a fodrot – sürgette Angelique. – Nem kell belemagyarázni semmit, mert nem történt semmi.

Talán *tényleg* csak belemagyarázok valamit, gondolta Caroline. A nagyon vékony modellek gyakran a legapróbb sérüléstől is véraláfutásosak lesznek. De lehet, hogy hallgatnia kéne az ösztöneire, amelyek azt súgják, hogy Angelique bajban van.

– Ha bármikor szükséged van valamire... Akár csak arra, hogy beszélj valakivel...

– Utálok beszélgetni.

– Tudom. De én mindig beszélek, ha kell, ha nem.

– Tudom – vágta rá Angelique.

– De... segítek, ha szükséged van rám. Komolyan mondom. Éjjel is, és nappal is. Bármikor szívesen meghallgatlak.

Angelique a szemét forgatta.

– Tizenhat éves korom óta önellátó vagyok. Egy esés a legkisebb gondom.

– Mindenki foglalja el a helyét! – hangzott fel egy kiáltás a háttérben. – Itt sorakozzatok! – Egy asszisztens sorba állította a modelleket az oldalsó bejáratnál.

– Ne feledd, amit mondtam! – emlékeztette Caroline a barátnőjét. – Ha szükséged van valamire, ha bármiben segíthetek...

– *Nom de Dieu*, hagyd már abba! – Angelique arca királynői maszkká dermedt, ahogy felkészült a vonulásra. Igazi profiként kihúzta magát, és magára vette a karaktere szerepét. – Most dolgoznunk kell.

– Még nem fejeztük be ezt a beszélgetést – erősködött Caroline.

– De igen. – Angelique lelépett az emelvényről, és követte az egyik asszisztenst a kifutó felé, majd elegáns léptekkel a sor elejére lejtett.

A nézőtéren megszólalt a zene, és a backstage monitorok telt házat mutattak. Caroline az egyik monitorra meredt, és nem tudta levenni róla a tekintetét.

– Aggódom érte – súgta oda Dariának, miközben Angelique-et nézte a képernyőn.

– Én is. Verekedésbe keveredett? Valaki megütötte?

– Nekem azonnal Roman Blake jutott az eszembe – ismerte be Caroline. – Szakítottak, de mi van, ha Romannek ez nem tetszett?

– Akkor jó, hogy a pasi már a múlté – jegyezte meg Daria.

Caroline-nak eszébe jutott egy jelenet, amelynek pár hete szemtanúja volt. Néhányan összejöttek a Terminusban, egy színészek és modellek által kedvelt szórakozóhelyen. Meglátta Angelique-et és Romant az emeleti teraszon. Egyértelműen vitáztak valamin. Roman megragadta Angelique karját, de ő kiszabadította magát, és elsietett. Caroline aznap este nem hozta ezt szóba Angelique előtt, de most már bánta.

– Remélem – sóhajtott fel.

– Az is lehet, hogy tévedünk. – Daria a bőrrönd méretű sminktáskáját pakolásztta. – Egyszer fotózás közben leestem a lóról, és napokig úgy néztem ki, mint egy élőhalott egy horrorfilmből. Mi van, ha igazat mond, és tényleg leesett a lépcsőn?

– Te mikor estél le utoljára a lépcsőn? – Caroline hátralepett, mert újabb modellek sorakoztak fel az ajtó előtt. Megint elhaladt előtte az egyik alkotása, de most oda se nézett. – Remélem, hogy többé nem látjuk Romant.

Daria bólintott.

– Lehet, hogy valaki más volt? Egy új pasi? Valaki a múltjából? Mit tudsz a gyerekei apjáról?

– Egyszer azt mondta, hogy már nincs képben, és többé nem is hozta szóba.

Daria a backstage monitor felé intett.

– Nézd... Úristen, Caroline!

A kifutón a méltóságteljes Angelique vonult, és mutatta be a szezon egyik legfontosabb kollekciójának bevezető darabját. A drámai megvilágítás és Sade álmodozó zenéje körülvette karcsú, suhanó alakját, miközben ő birtokba vette a kifutót. A nézők lélegzet-visszafojtva, előrehajolva nézték, majd felfalták a tekintetükkkel.

– Mint egy igazi királynő – suttogetta Daria. – És ez a ruha...

Caroline nem tudta elfojtani a mosolyát, amikor észrevette, hogy a kreációja izgalmat kelt a nézők soraiban. A vezető divatkritikusok és divatbloggerek vadul firkáltak vagy pötyögték a véleményüket, miközben a vakuk fényárba borították a kifutót.

Angelique tényleg úgy nézett ki, mint egy királynő, és az ellentmondásos *sarape* királyi palástként lebegett utána. Egyáltalán nem tűnt áldozatnak.

Caroline felkészült, hogy bemutassa a kollekcióját a zsűrinek, és kilépett a lakása ajtaján a manhattani Meatpacking Districtben. Harapni valóan friss levegő fogadta. Egy ilyen napon még a legfásultabb New York-iak is felnéznek a ragyogóan kék égre.

A késő délután fényei bearanyozták a tájat. A hőmérséklet pont megfelelő volt ahhoz, hogy farmert, csizmát és kényelmes pulóvert viseljen. Ilyen körülmények között szinte lehetetlen nem értékelní a világ legizgalmasabb városát. A jó időt égi jelnek tartotta. Nem véletlen, hogy mindenki romantikusnak találja az őszi New Yorkot. Ha az időjárás kegyes a városhoz, akkor valóban nagyon látványos.

Caroline izgatottan tolta maga előtt a kerekeken gördülő, letakart ruhatartót. Mellette a divatvilág két profi modellje lépkedett: Daria és Angelique. Barátnői segítettek bemutatni a kreációit a zsűrinek, akik a *Feltörekvő tehetségek* program következő nyertesét keresik. Elhaladtak Diane von Furstenberg áruháza előtt, és amikor Caroline végignézett a kirakatokban sorakozó ikonikus alkotásokon, érezte, hogy úrrá lesz rajta az idegesség.

– Meghalok! – nyöszörögte elhaló hangon. – Mi lesz, ha nem tetszik nekik az anyagom?

– Imádni fogják – nyugtatta meg Angelique. Frizura és smink nélkül is gyönyörű volt, sőt ez az egyszerű külső még jobban kihangsúlyozta hosszú nyakát, kecses alakját és egzotikus arcvonásait. – Ezeknek az embereknek van ízlésük.

Caroline hálás mosollyal nézett rá.

– Nélküled nem tudnám végigcsinálni.

– Végigcsinálnád, de örülök, hogy segíthetek.

– És te hogy vagy? – kérdezte Caroline. Nem akart kíváncsiskodni, de még mindig nem felejtette el a csúnya zúzódásokat, amelyeket a barátnője testén látott.

– Remekül – válaszolta Angelique könnyedén. – Alig várom, hogy lássam, ahogy elkápráztatod a zsűrit ezzel a kollekcióval.

– Tuti, hogy ilyet még sosem láttak – jelentette ki Daria. Már nyolc hónapos terhes volt, és emiatt még mindig kispályára szorult a szakmában. De Caroline-nak most pontosan az ő kerek hasára és lágy vonásaira volt szüksége.

Nem volt elég pénze, hogy fizessen a modelljeinek, de megegyeztek egy cserében. Caroline ruhát varrt Angelique iskolás gyerekeinek, Flicknek és a kis Addie-nek. Dariának pedig megtervezett egy hat darabból álló kismamaruhátarat. Daria megesküdt, hogy valahányszor felvette valamelyiket, az emberek nem győzték dicsérni, és mindig megkérdezték, hogy hol vette.

– Neked is görcsölt a lábad? – kérdezte Daria Angelique-től séta közben. – Mármint amikor terhes voltál.

– Igen, főleg Flickkel. Amikor őt vártam, aludni sem tudtam a görcsöktől. Egyél banánt vacsorára! A kálium talán segít.

Caroline megpróbálta elképzelni a barátnőjét terhesen. Angelique akkor még csak tizenhat vagy tizenhét éves lehetett, és már egyedül élt Haitin. Flick után alig egy évvel megszületett Addie, és Angelique-nek nem volt társa, aki segített volna. Caroline szinte büntudatot érzett, ha a Washington államban élő, teljesen normális családjára gondolt.

– És neked is gyakran fel kellett kelned, hogy pisilni menj? – folytatta a kérdezősködést Daria. – Mert mostanában emiatt sem tudok aludni.

– Isten hozott a harmadik trimeszterben! – Angelique elmosolyodott. – Legalább gyakorolsz az éjszakai etetésekhez.

– Titeket hallgatva nagyon kellemetlennek tűnik a gyerekszülés – szólalt meg Caroline.

– Te melyik kórházban szültél? – kérdezte Daria.

– Port-au-Prince-ben. – Angelique elfordította a fejét, és óvatosan megkerült egy nagy repedést

a járdán. – Akkor jöttünk New Yorkba, amikor a gyerekek még picik voltak. Addie-t még szoptattam. Emlékszem, hogy szivárogni kezdett a tejem, amikor az ügynökségemnél interjúztattak.

– Ó, te jó ég!

– Látnod kellett volna az arcukat! De azért elvállaltak, és Mick jóvoltából castingra sem kellett mennem.

– Örültek lettek volna, ha nem alkalmaznak – vágta rá Caroline. – Hihetetlen vagy.

A divatverseny helyszíne egy hatalmas, világos épület volt, ahol régen húspiac működött, de most a divatvilág egyik központjaként funkcionált. Olyan hely lett belőle, ahol minden csupa vibrálás és kreativitás. Caroline lelassította a lépteit, amikor a nagy, kétszárnyas ajtóhoz értek.

– Idegesnek tűnsz – jegyezte meg Daria, és segített elhaladni a ruhatartóval egy mobilkonyha mellett, aztán betolni a színpad mögött lévő területre.

– Mi van, ha valami más jobban tetszik nekik? – kérdezte Caroline, és a többi reménykedő tervezőt méregette, akik szintén arra vártak, hogy bemutassák a műveiket. Legtöbbjüket ismerte, legalább látásból. A tervezők világa eléggé szűk és zárt, ezért nagy volt a versengés.

– Nem szabad így gondolkodnod – róttá meg Daria.

– Rossz vagyok, hogy ennyire akarom ezt? – aggodalmaskodott Caroline. Az eseménynek nagy rangja volt a divatvilágban, és ez tovább emelte a tétet. Máskor is részt vett már a versenyen, de nem sikerült az áttörés. Sosem volt elég jó a kollekciója. Nem volt elég markáns. Nem volt elég merész. Nem volt egységes... Már minden kifogást hallott.

– Miért lennél szörnyű, *chérie*? – csodálkozott Angelique.

– Ez a hatodik próbálkozásom – közölte Caroline. – Ha most sem sikerül...

– Akkor mi lesz? – provokálta Daria.

Caroline nagy levegőt vett. Eszébe jutott egy tanács, amelyet valahol olvasott: *Ne azt kérdezd, ki fog továbbengedni. Azt kérdezd, ki fog megállítani.*

– Akkor újra próbálkozom.

– Nem adod fel – állapította meg Daria. – Ez tetszik. De most be fogsz futni. A hatodik alkalom szerencsét hoz neked. – Megsimogatta nagy pocakját. – Ez a közös munkánk, és rengeteget dolgoztál rajta. Most nem veszíthetsz. Mi ez az anyag?

– Selyemdzsörzé. És a vékony rézfonal adja a ragyogását. – Caroline buzgón rendezgette a kiválasztott modelleket a fogason. Mindegyiknek hibátlannak és tisztának kell lennie. Nem lehet rajtuk fonalmaradvány vagy szösz. Rengeteg dolgozott ezeken a darabokon, és azt akarta, hogy ragyogjanak a kifutón.

Készülődés közben újra rátört a kétség. Olyan sok tehetség zsúfolódott össze a viszonylag szűk helyen, hogy az már nevetséges volt. Közülük többen a New York-i Divatintézetben végeztek, akárcsak ő. Másokkal neves divatházaknál találkozott munka közben. És mind nagyon jók voltak. Különleges ruhákat látott, lebegő szárú palazzo nadrágokat, merész zsákruhákat, kézzel festett anyagokat és olyan formákat, amelyek élő szobrot csináltak a modellekből.

Érezte, hogy őt is figyelik a versenytársak – és erre megvolt minden okuk. Nem túl gyakran fordul elő, hogy a tervező egy terhes modellel és a divatvilág egyik olyan ikonjával érkezik, mint Angelique. De Daria terhessége kulcsfontosságú szerepet játszott Caroline bemutatójában. Nagy kockázatot vállalt, amikor ilyen kollekciót hozott létre, és ezt jól tudta. Ahogy azt is, hogy karrierjében a legnagyobb sikereket mindig akkor érte el, amikor mert kockáztatni. Két éve olyan esőruházatot mutatott be Mick Taylornek, amely színes lett, ha víz érte, és így szerezte meg a mostani, szerződéses állását.

Daria és Angelique egy paraván mögött álltak, és az utolsó simításokat végezték a külsejükön. Angelique egy pillanatra kilépett a paraván mögül.

– Szeretnék neked adni egy talizmánt, amelyik szerencsét hoz. – Átnyújtott Caroline-nak egy apró csigahéjból készült háromrészes karkötőt. – Kislány koromban mindig porceláncsigák üres házát gyűjtöttem a tengerparton, és rengeteg karkötőt csináltam belőlük, amiket eladtam a turistáknak. A csigaház az óceán gazdagságát jelképezi, és istenektől eredő védelmet nyújt. Nagyon erőteljes, mert az óceán erejéhez kapcsolódik.

Caroline kinyújtotta a karját, hogy Angelique rá tudja kötni a karkötő mindhárom végét.

– Megríkatsz – sóhajtott fel meghiúsultan. – Mivel érdemelted ki, hogy egy ilyen jó barátom legyen, mint te vagy?

Angelique nem válaszolt, csak hátralépett és bólintott.

– Most már védve vagy. Menj, és mutasd meg a munkádat a zsűrinek.

Caroline a bemutatóhelyiségbe gurította a fogast. Az öttagú zsűri egy asztalnál ült, amely tele volt papírokkal, fényképezőgépekkel, okostelefonokkal és kávéscsészékkel. A tagok a divatvilág nagyhatalmúi voltak: egy divatmagazin szerkesztője, egy divatkritikus és három élvonalbeli dizájnér. Mind az öten arra vártak, hogy felfedezzenek egy új tehetséget. Minden esély megvan a bukásra is, gondolta Caroline, és remélte, hogy nem látszik, mennyire izzad.

A ruhafogas elé állt, és végighúzta a cipzárt a ruhákat védő borításon. Maisie Trellis, a kritikus felvette az olvasószemüvegét, és a kezében tartott tablet kijelzőjére sandított.

– Caroline Shelby, a Washington állambeli Oysterville-ből. Jól tudom?

Caroline bólintott.

– Igen, ott nőttem fel. Oysterville az ország legnyugatibb csücskében van, utána már csak az óceán következik.

– Meséljen az eddigi pályafutásáról.

– A Divatintézetben végeztem, és azóta vállalkozóként dolgozom. Friss diplomásként az első munkám régi ruhák felújítása volt. Átalakításokat végeztem, egyedi ruhákat szabtam, és mindent elvállaltam, amivel fizetni tudtam a lakbéremet.

– És most Mick Tylornek tervez.

– Most fejeztem be egy készruha-kollekciót.

– Meséljen erről itt! – Maisie a guruló fogas felé pillantott a szemüvege fölött.

Caroline hallgatott. Aztán nagy levegőt vett. Eljött a pillanat!

– A kollekciónak a Gubó nevet adtam. – Caroline levette a borítót a fogasról. Az ablakokon beáradó fény a föld és az ég színeit keltette életre a fogason sorakozó ruhákon. Daria előlépett a paraván mögül. A terhessége láttán összesúgtak a zsűri tagjai. A ruha anyaga finom fátýolból szőtt gubóként borította be terjedelmes pocakját, és ahogy járt, a fátýol úgy lebegett utána a levegőben, mint az ökörnyál. Ezután Angelique lépett elő, a karcsú és magas istennő, hasonló ruhát viselve.

– A ruháim nem kerülnek a kukába, miután a baba megszületik – szólalt meg Caroline, és felbátorodott a zsűri tagjainak arckifejezésétől. – Akárcsak a báb vagy a gubó esetében, itt is történik egy átalakulás.

Angelique színpadias mozdulattal bemutatta az átváltozást. A gyönyörű ruha felsőrészét felhajtotta, és rögzítette a vállánál.

– A ruha felsőrésze babahordozóvá és szoptatáskor használható takarókendővé alakítható. Így a terhesség után is használható, sőt még a szoptatás után is.

Caroline a kollekció többi darabját is bemutatta, egyiket a másik után. Mindegyik ruhának volt egy titkos átalakulása, amelyet behúzások, hajtások és rögzítések révén ért el. Az anyagok mind természetesek és organikusak voltak. A színekben megcsillantak a gyöngyház árnyalatai is, mert így akart utalni a tenger partján töltött gyerekkorára. Létrehozott egy saját védjegyet is, egy stilizált nautiluszt, amelyet színjátészó fonállal belevarrt minden ruha vállába.

– Mi volt az inspirációja? – kérdezte az egyik zsűritag. – Vannak gyermekei?

– Jaj, nem, dehogy! – tiltakozott Caroline, majd így folytatta: – Nem hiszem, hogy valaha is lesznek gyerekeim. A négy testvérem között én vagyok a középső gyerek, és mindig úgy éreztem, hogy elveszem abban a nagy családban. Mások gyerekét nagyon szeretem, de fontos számomra a függetlenség. Az inspirációt olyan emberektől szerzem, mint Angelique és Daria. Ők dolgozó anyák, és megérdemlik, hogy mindennap szép ruhákat hordjanak a terhesség és a szoptatás ideje alatt, sőt azután is. A másik elvem, hogy a ruháim fenntartható gyártási folyamatok termékei legyenek. A fenntarthatóság ma nagyon divatos kifejezés lett, és sokan beszélnek arról, hogy mit tegyünk a használt ruhadarabokkal meg a belőlük keletkező anyaghulladékkal. Az én

kismamaruhám a szülés után szoptató ruhaként és babahordozóként funkcionál. A legtöbb darab anyagát újrahasznosított forrásokból nyertem, a CycleUp révén. – A CycleUp az újrahasznosított textíliák ipari védjegye volt.

A zsűri tagjai minden ruhadarabot alaposan megvizsgáltak. Caroline torkában dobogó szívvel nézte, ahogy dolgoznak. A ruhák tökéletesek voltak: minden varrás a helyén, minden szépen eldolgozva. Tudta, hogy ez az eddigi legjobb munkája. Amikor a bemutatónak vége lett, büszkeség töltötte el.

– Ez a legjobb, amit valaha csináltam. Remélem, tetszett. Köszönöm a lehetőséget.

A zsűritagok tanácskoztak egymással, feltettek még néhány kérdést, és jegyzeteket készítettek. Végül Maisie kiismerhetetlen pillantással elbocsátotta.

– Nagyon érdekes volt a prezentációja, Ms. Shelby. De ma még sok jelentkezőt meg kell hallgatnunk és néznünk. Majd értesítjük a döntésünkről.

Caroline egy hatalmas bőrröndöt cipelve lebukdácsolt a lakása lépcsőjén. Mindig sok holmival indult a divatbemutatókra. Anyagok és cérnák, tűk, ollók, sminkcuccok, törlőkendők, egy elemlámpa, kétoldalas ragasztószalag és zsebkendő, ha valamelyik modell kiborul... vagy maga a tervező kiborul.

Ma nem fog kiborulni! Ellenkezőleg. Ma nagyot fog előrelépni a karrierjében. Annyi csúfos kudarc és elutasítás után a Gubóval bekerült a *Feltörekvő tehetségek* programba. A nevét viselő kollekciót bemutatják a kifutón, a szakma nagyjai előtt.

Ha sikerül a megfelelő embereket lenyűgöznie, akkor talán lehetősége nyílik arra, hogy a saját nevének alkosson ruhákat.

Tudta, hogy ez megváltoztatná az életét. Az otthoniak sosem értették meg a törekvéseit. De azért kedvesek voltak, és mindig azt állították, hogy értékelik a kreativitását. Mégsem értették meg igazából az életét és a munkáját. Megdöbbenett őket, hogy az egyetem elvégzése után milyen sokat robotolt, és milyen kevés pénzért. Pedig a családja a vendéglátásban dolgozik, és nem ismeretlen számukra a kemény munka világa.

De egy saját ruhamárka... Ez bebizonyítaná, hogy jó irányba halad. Ha saját kollekciót állíthatna össze, mindenki látná, hogy elért valamit. Már ez is fantasztikus siker lenne. Ráadásul megadná neki azt, amire mindig vágyott: szabadon szárnyalhatna a kreativitása.

Ez a cél lebegett a szeme előtt nyolc szeznon át, miközben Mick Taylornak dolgozott. Sokat tanult tőle, de nem ez volt az álma. Az álma az volt, amit munkából hazaérve csinált, amikor már nem Rilla Stein szigorú irányítása alatt robotolt, hogy különleges modelleket alkosson Micknek. Megtanult mikrózott burritón és kávéon élni, és késő éjszakáig fenn maradni, hogy létrehozzon valamit, ami csak az övé, az ő egyedi ízlését fejezi ki.

Húzta a járdán a nehéz bőrröndöt, és arról a napról álmodozott, amikor asszisztensei és stylistjai lesznek, akik segítenek neki. A mai bemutató helyszínén hosszú a kifutó, fantasztikus a megvilágítás, és még egy vízesés is emeli a hangulatot. Több monitoron is figyelheti az eseményeket, úgyhogy egyetlen pillanatról sem fog lemaradni. Meg kellett csípnie magát, ha arra gondolt, hogy a saját kollekcióját fogja látni a kifutón, mert még mindig nem tudta elhinni.

Remélte, hogy az öltözeke megfelelő. A fekete-fehér mellett döntött, mert ez volt a szokásos munkaruhája. A szűk fekete nadrág, a rövid fehér top, a feltűnő nyaklánc és a lapos talpú cipő mindig jó választás a városi rohangáláshoz.

A backstage-et egy paravánnal keleti és nyugati részre osztották. Caroline a keleti részt kapta. A bemutatóteremből izgatott hangok szűrődtek be, hajlakk és parfüm illata áradt a levegőben. Caroline belevetette magát a tervezők, öltöztetők, asszisztensek, modellek, producerek, fotósok, bloggerek és riporterek forgatagába. A kezdés időpontjához közeledve a feszült hangulat egyre fokozódott, és a backstage egy kaotikus balettelőadás helyszínének tűnt. Először a neves tervezők mutatják be a kollekciójukat, Caroline debütálása a legvégén lesz.

Átvágott a fogasok között, és megtalálta a saját munkaállomását. Ellenőrizte a jegyzeteit, és észrevette Angelique-et. Egy emelvényen állt, és Orson Maynarddel beszélgetett, aki buzgón jegyzetelt.

– Azt csiripelték a madarak, hogy ez a szépség a te műved – jegyezte meg Orson az álomszerű bái ruhára célozva, amelyet Caroline Mick Taylor kollekciójához tervezett.

– A ruha az én tervezésem, de a szépség Angelique-é. – Caroline észrevette, hogy a ruha derekán egy varrás nem ér végig. – Ne mozdulj – szólt rá a barátnőjére, és gyorsan befűzött egy tűt, hogy a helyére igazítsa.

Daria is megérkezett, és egy nagy dobozt tett az asztalra, amely tele volt kiegészítőkkel. Aztán hátralépett, és megcsodálta Angelique-et.